

Daniel Kitabı - Numara 151

Tapınağın Simgeselliği: İlahi ile insan arasındaki bağı gizemlerini açığa çıkarmak

Jeff Pippenger
2024-03-22

İki çubuk, tek bir tapınak olmak üzere birleştirilir. Kırk altı tapınağın simgesidir; kuzey krallığının sürgününü güney krallığının sürgününden ayıran süre de kırk altı yıldır. Kutsal yer ve ordunun çığnenmesi 1798'de, sonun zamanında tamamlandığında, iki çubuğu bir tapınağa birleştiren süre kırk altı yıldır. MÖ 723'ten MÖ 677'ye kadar tapınak yıkılıp çığnendi. 1798'de çığnenme sona erdi ve 1844'e gelindiğinde bir tapınak inşa edilmişti. Orada tek bir kralın yönetiminde tek bir ulus olacak ve sonsuza dek günah işlemeyi bırakacaklardı. Plan buydu, ancak 1863'teki isyan planı 2001'e kadar erteledi.

Pavlus, kiliseyi beden, Mesih'i ise baş olarak tanımlar; bedeni de etin bir simgesi olarak kullanır. Pavlus'a göre et ile beden birbirinin yerine kullanılabilir terimlerdir.

Çünkü bedene göre yaşarsanız öleceksiniz; ama Ruh aracılığıyla bedeninizi öldürürseniz yaşayacaksınız. Romalılar 8:13.

İnsan mabedinin tasarımı, Tanrı'nın mabedinin tasarımına dayanır. Beden, yani Kilise, bireyin mabedindeki tene karşılık gelir. Bir bireyin mabedinde zihin baş, beden ise tendir.

Çünkü biz onun bedeninin üyeleri; onun etinden ve kemiklerindemiz. Bu nedenle adam babasını ve annesini bırakacak, karısına bağlanacak ve ikisi tek bir beden olacak. Bu büyük bir sırdır; ancak ben Mesih ve kilise ile ilgili olarak söylüyorum. Efesliler 5:30-32.

Yedinci meleğin çalması, Tanrı'nın sırrını tamamlama işinin başlangıcını işaret ettiğinde, Yuhanna'nın ölçmesi gereken tapınak Tanrı'nın tapınağıydı; ancak insanın tapınağı, Tanrı'nın tapınağının suretinde yaratılmıştı. Bunlar birbirinin yerine kullanılabilir sembollerdir. Musa, yeryüzündeki tapınak çadırını kurarken kullanacağı örnek kendisine gösterildiğinde, dağda kırk altı gün boyunca bulunuyordu. Bu örnek, göksel tapınaktan alınmıştı.

Mesih, bedende vücut bulmuş göksel tapınaktı ve insanlar O'nun suretinde yaratıldığı için insan tapınağının modelini temsil eder. Bu nedenle, insan tapınağının modeli kırk altı kromozomla temsil edilir.

Tapınaklar, peygamberlik bağlamında birbirinin yerine geçebilir. Dolayısıyla, Yuhanna'nın ölçmesi söylenen tapınak, avlusu olmayan yalnızca iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölüm insanî tapınağı, kiliseyi (gelin), milleti, bedeni, yani teni temsil eder. İkinci bölüm ilahî tapınağı, damadı, kralı, başı, yani zihni temsil eder. Son günlerde yüz kırk dört bin için yerine getirilen ebedî antlaşmanın vaadi, Hezekiel otuz yedinci bölümdeki iki değnekle tasvir edilmiştir. İki bölümden oluşan Yuhanna'nın tapınağıyla da tasvir edilmiştir. İmanlıdaki Mesih'in sırrı, yücelik umudu konusunda Pavlus'un belirgin tanımlarıyla da tasvir edilmiştir.

Yüz kırk dört binin mühürlenmesi işi, Tanrılıkla insanlığın kalıcı olarak birleştirilmesi işidir. Bu iş, Yedinci Borazan'ın çalınması sırasında tamamlanır. Bu birleşim, Kutsal Yazılar'da çeşitli yollarla, satır satır temsil edilmiştir. Bu iş için kullanılan teolojik terimler aklanma ve kutsallaşmadır. Aklanma, Mesih'in bizim yerimize geçen olarak yaptığı iştir; kutsallaşma ise Mesih'in örneğimiz olarak yaptığı iştir. Aklanma cennete giriş hakkımızı, kutsallaşma ise cennete uygunluğumuzu temsil eder. Bu iki iş, Kutsal Ruh'un mevcudiyeti aracılığıyla imanlıya ulaştırılır. Bu iş, ebedî antlaşmaya kabul edilenlerin yüreklerine ve zihinlerine Tanrı'nın yasaının yazılması olarak temsil edilir.

Zihin, tapınakta başın bulunduğu odayı temsil eder. Zihin, "üst doğa" diye adlandırılır; buna karşılık "alt doğa" ise bedendir. Zihin düşüncelerimizle, beden ise duygularımızla temsil edilir.

Birçoğu yersiz mutsuzluk yaşar. Zihinlerini İsa'dan çeker, kendilerine fazlasıyla odaklarlar. Küçük güçlükleri büyütür, cesaret kırıcı sözler ederler. Tanrı'nın takdirleri karşısında yersiz sızlanma gibi büyük bir günah işlerler. Sahip olduğumuz ve olduğumuz her şey için Tanrı'ya borçluyuz. Bize, belli ölçüde O'nun bizzat sahip olduklarına benzeyen güçler vermiştir; ve biz de bu güçleri geliştirmek için içtenlikle çalışmalıyız; kendimizi hoşnut etmek ve yüceltmek için değil, O'nu yüceltmek için.

Zihnimizin Tanrı'ya olan bağılıktan sapmasına izin vermemeliyiz. Mesih aracılığıyla mutlu olabiliriz ve mutlu olmalıyız, ayrıca özdenetim alışkanlıkları edinmeliyiz. Düşünceler bile Tanrı'nın iradesine boyun eğdirilmelidir ve duygular aklın ve dinin denetimi altında tutulmalıdır. Hayal gücümüz, hiçbir dizginleme ve disiplin çabası olmadan azıp kendi bildiğini okumasına izin verilsin diye bize verilmedi. Düşünceler yanlışsa, duygular da yanlış olur; ve düşüncelerle duyguların birleşimi ahlaki karakteri oluşturur. Hristiyanlar olarak düşünce ve duygularımızı dizginlemek zorunda olmadığımızı karar verdiğimizde, kötü meleklerin etkisi altına girer, onların varlığını ve denetimini davet ederiz. İzlenimlerimize boyun eğip düşüncelerimizin kuşku, şüphe ve yakınma mecrasında akmasına izin verirsek, mutsuz oluruz ve hayatlarımızın bir başarısızlık olduğu ortaya çıkar. Review and Herald, 21 Nisan 1885.

Düşünceler ve duygular bir araya geldiğinde ahlaki karakteri oluşturur. Karakterimiz, daha aşağı ve daha yüksek olmak üzere iki tabiattan oluşur; zihin, daha yüksek tabiattır; ve zihnin düşünceleri kutsallaştırılırsa, duygularımız da kutsallaştırılacaktır. Bunun nedeni, insanlığımızı oluşturan iki tabiat içinde zihnin daha yüksek ve hâkim olan tabiat olmasıdır. Varlığımızın bir parçası olarak tasarlanmış "melekeler", "bir dereceye kadar", Mesih'in "sahip olduğu" melekeler "benzer"; çünkü biz O'nun suretinde yaratıldık ve bu "melekeleri" "geliştirmek için ciddi bir gayretle çalışmalıyız".

İnsanın daha yüksek doğasının ya da zihninin parçası olan yetiler şunlardır: yargı yetisi, bellek, vicdan ve özellikle de irade.

Birçoğu, 'Kendimi Tanrı'ya nasıl teslim edebilirim?' diye soruyor. Kendinizi O'na vermek istiyorsunuz, ama ahlaki güç bakımından zayıfsınız, kuşkunun köleliğindesiniz ve günahlı yaşamınızın alışkanlıklarının kontrolü altındasınız. Vaatleriniz ve kararlarınız kumdan örülmüş ipler gibidir. Düşüncelerinizi, dürtülerinizi, gönül eğilimlerinizi denetleyemezsiniz. Bozduğunuz vaatlerin ve yerine getirmediğiniz taahhütlerin bilinci, kendi samimiyetinize olan güveninizi zayıflatır ve Tanrı'nın sizi kabul edemeyeceğini hissetmenize neden olur; ama

umutsuzluğa kapılmanız gerekmez. Anlamanız gereken, iradenin gerçek gücüdür. Bu, insan doğasında yöneten güçtür; karar verme, yani seçme gücü. Her şey iradenin doğru kullanımına bağlıdır. Seçme gücünü Tanrı insanlara vermiştir; onu kullanmak onların elindedir. Kalbinizi değiştiremezsiniz, kalbinizin sevgisini kendi başınıza Tanrı'ya veremezsiniz; ama O'na hizmet etmeyi seçebilirsiniz. İradenizi O'na verebilirsiniz; o zaman O, kendi iyi isteğine göre içinizde hem istemeyi hem de yapmayı sağlayacaktır. Böylece bütün benliğiniz Mesih'in Ruhü'nun denetimi altına girecek; sevginiz O'nda odaklanacak, düşünceleriniz O'nunla uyum içinde olacaktır.

İyilik ve kutsallık arzuları bir yere kadar doğrudur; ama burada durursanız hiçbir işe yaramazlar. Birçoğu, Hristiyan olmayı umut edip arzularken kaybolacaktır. İradelerini Tanrı'ya teslim etme noktasına gelmiyorlar. Şimdi Hristiyan olmayı seçmiyorlar.

İradenin doğru kullanımıyla, hayatınızda tam bir değişim gerçekleştirilebilir. İradenizi Mesih'e teslim ederek, tüm egemenliklerin ve güçlerin üzerinde olan kudretle birleşirsiniz. Sizi sarsılmaz kılacak gücü yukarıdan alacaksınız; böylece Tanrı'ya sürekli teslimiyet aracılığıyla, yeni yaşamı, yani iman yaşamını yaşayabileceksiniz. Mesih'e Doğru Adımlar, 47, 48.

İradenin gücü, insan tabiatındaki “yönetici güç”tür; ve yönetici, insan mabedinin, “bütün egemenliklerin ve güçlerin üstünde olan Kudret”le ittifak halindeki bölmesinde bulunmaktadır. İlâhiyet ile beşeriyetin insan mabedinde birleştiği yer, ruhun kalesidir. Her insanın bir kalesi vardır; ve o kale ya Mesih tarafından işgal edilir ya da Mesih'in baş düşmanı tarafından.

"Mesih ruhun kalesini ele geçirdiğinde, insan O'nunla bir olur. Ve Mesih'le bir olan, bu birliğini sürdürüp O'nu yüreğinde tahta oturtan ve buyruklarına uyan kişi, kötü olanın tuzaklarından güvendedir. Mesih'le birleşmiş olarak, Mesih'in lütuflarını kendinde toplar ve canları O'na kazanmak için gücünü, etkinliğini ve kudretini Rab'be adar. Kurtarıcı'yla işbirliği sayesinde Tanrı'nın çalıştığı bir araç olur. Sonra Şeytan gelip de ruha sahip olmaya çalıştığında, Mesih'in onu silahlı güçlü adamdan daha güçlü kıldığını görür." Review and Herald, 12 Aralık 1899.

Ruhun kalesi, insanın yüreği ve zihnidir. Yeni Antlaşma'nın vaadi, imanlı için üç başlıca vaadi belirler. Ona, Aden Bahçesi'nin Adem ile Havva için olduğu gibi, yaşaması için bir diyar vaat edilmiştir; bu da, O'nun kadim İsrail'le yaptığı antlaşmanın Vaat Edilen Ülkesi'ni temsil ediyordu; o da, ruhsal İsrail için ruhsal görkemli diyarı temsil ediyordu; ve her üçü de, O'nun galip geldiği gibi galip gelenler için, satır üzerine satır, yeni kılınmış yeryüzü vaadine tanıklık eder.

Âdem ile Havva günah işlediğinde, Aden Bahçesi'nden “yedi vakit” için “dağıtıldılar” ve yedi bin yıl sonra yeryüzü yeni kılınır, Aden Bahçesi ise eski hâline getirilir. Eski İsrail'in “yedi vakit” boyunca dağıtılması, Âdem ile Havva'nın dağıtılmasıyla örneklenmişti. Antlaşma, içinde yaşanacak bir diyar vaat eder; bu da Aden'in eski hâline kavuşacağı vaadiydi. Kutsal yerin ve ordunun çiğnenip ezilmesi, Âdem'in günahıyla başlayan insan ailesindeki günahın aşamalı olarak tırmanmasını temsil eder.

Ahit'in diğer iki vaadi, sadıkların yeni bir beden ve yeni bir zihin—hatta Mesih'in zihnini—alacak olmalarıdır. Beden, cismani olandır, alt tabiattır; Mesih'le ilişkisi bakımından ise kilisedir. Zihin,

daha yüce tabiattır; Kardeş White'ın "ruhun kaleesi" diye tanımladığı şey odur. Pavlus, müjdenin gereklerini kabul ettiğimiz, yani aklandığımız anda Mesih'in zihnini aldığımızı açıkça öğretir. Ayrıca, yeni ve yüceltilmiş bir bedeni İkinci Geliş'e kadar almayacağımızı da öğretir.

İşte size bir sır açıklıyorum: Hepimiz uyumayacağız, ama hepimiz değiştirileceğiz; bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede, son borazan çaldığında. Çünkü borazan çalacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz değiştirileceğiz. Çünkü bu çürüyen çürümezliği giymeli ve bu ölümlü ölümsüzlüğü giymeli. Bu çürüyen çürümezliği, bu ölümlü de ölümsüzlüğü giydiğinde, yazılmış olan şu söz yerine gelecektir: Ölüm zaferle yutuldu. Ey ölüm, iğnen nerede? Ey mezar, zaferin nerede? Ölümün iğnesi günahdır; günahın gücü de yasadır. 1 Korintliler 15:51-56.

Yuhanna'ya göre, böyle yanıltıcı öğretilere inananları Mesih karşıtı olarak tanımlayan bir öğreti, Mesih'in, Adem'in günahından itibaren insanlık üzerinde etkili olmaya başlayan günahın etkilerine tabi olan bir bedeni asla almadığını savunur.

İsa Mesih'in beden alıp geldiğini itiraf etmeyen her ruh Tanrı'dan değildir; bu, geleceğini duyduğunuz Mesih karşıtı ruhtur; nitekim şimdiden dünyadadır. 1 Yuhanna 4:3.

“Lekesiz Hamile Kalma”yı öğreten Babil'in şarabı (Deccal), İsa'nın doğuşunun ilahî bir dölleme (Kutsal Ruh) ile kusursuz insanlığın (Meryem) birleşimine dayanması için, Meryem'in günahattan önceki Adem ve Havva gibi kusursuz kılındığını ileri sürer. “Lekesiz Hamile Kalma”ya ilişkin bu sahte öğreti, İsa'nın Meryem'in rahminde ne zaman döllendiğini değil, Meryem'in Adem ve Havva'nın kusursuzluğuyla nasıl döllendiğini ele alır. Mesih'in insanı kurtarmaya geldiğinde üzerine aldığı beden, irsiyetin etkilerini taşımayan günahsız bir beden olduğunu öne sürmek, Deccal'in bir öğretisidir.

Çünkü İsa Mesih'in bedende geldiğini itiraf etmeyen birçok aldatıcı dünyaya girmiştir. Böylesi bir aldatıcı ve bir mesih karşıtıdır. 2. Yuhanna 1:7.

Mesih dirildiğinde, ilham dikkatle şunu belirtir: O'nun o zaman yüceltilmiş bir bedeni vardı. Onun dirilişi, İkinci Geliş'te doğruların dirilişini temsil ediyordu ve işte orada yeni bir beden için antlaşma vaadini alırız.

Mesih'in Babasının tahtına yükselme zamanı gelmişti. İlahi bir fatih olarak, zaferin ganimetleriyle göksel avlulara dönmek üzereydi. Ölümünden önce Babasına, “Bana yapmam için verdiğin işi tamamladım.” (Yuhanna 17:4) demişti. Dirilişinden sonra, öğrencilerinin O'nu dirilmiş ve yüceltilmiş bedeniyle tanıyıp alışmaları için bir süre yeryüzünde kaldı. Şimdi vedaya hazır. Yaşayan bir Kurtarıcı olduğunu kanıtlamıştı. Öğrencilerinin artık O'nu mezarla bağdaştırmaları gerekmiyordu. O'nu göksel evrenin huzurunda yüceltilmiş olarak düşünebilirlerdi. Çağların Arzusu, 829.

Yaşanacak bir yurtla ilgili antlaşma vaadi, yeryüzü yenilendiğinde—Adem eski haline getirildiğinde ve ilk Âdem'den gelen insanlığın “yedi vakit” (yedi bin yıl) süren dağılma dönemi sona erdiğinde—yerine getirilir. Yeni ve yüceltilmiş bir bedenle ilgili antlaşma vaadi, İkinci Geliş'te, göz açıp kapayıncaya kadar yerine getirilir.

Beytlehem'in öyküsü tükenmez bir konudur. Onun içinde 'Tanrı'nın bilgelik ve bilgisinin zenginliğinin derinliği' gizlidir. Romalılar 11:33. Kurtarıcı'nın, göğün tahtını bir yemlikle; kendisine tapınan meleklerin yoldaşlığını ise ahırdaki hayvanlarla değiştirmesindeki fedakârlığına hayret ederiz. O'nun huzurunda insanın gururu ve kendine yeterliliği mahkûm edilir. Oysa bu, O'nun olağanüstü alçalışının yalnızca başlangıcıydı. Tanrı'nın Oğlu için, Âdem Aden'de masumiyet içinde dururken bile insan doğasını üstlenmek neredeyse sonsuz bir alçalış olurdu. Ama İsa, insan soyu dört bin yıllık günahla zayıflamışken insanlığı kabul etti. Âdem'in her çocuğu gibi, kalıtımın büyük yasasının işleyişinin sonuçlarını kabul etti. Bu sonuçların ne olduğu, yeryüzündeki atalarının tarihinde görülür. Kederlerimizi ve ayartılarımızı paylaşmak ve bize günahsız bir yaşamın örneğini vermek için böyle bir kalıtımla geldi. Çağların Arzusu, 48.

Bir insan müjdenin gereklerini yerine getirdiğinde, o anda yeni bir zihin edinir, yani Mesih'in düşüncesine sahip olur; ama beden, Pavlus'un "benlik" diye de adlandırdığı şey, İkinci Geliş'te değiştirilecektir. Duygulardan oluşan alt tabiat, iman edişte ortadan kaldırılamaz. Ahlaki karakterin bir parçası olan bu duygular, İkinci Geliş'e kadar sürer. Bu duygular, hormonal sistemle ilişkili olan duygusal sistemi temsil eder. Ayrıca sinir sistemiyle ilişkili olan duyuları temsil ederler. İnsanın alt tabiatında duygular olarak kabul edilen tüm unsurlar iki temel kategoriye ayrılır. Duyguların bir türü, atalarımızdan miras aldığımız eğilimlerdir; diğer türleri ise kendi seçimlerimizle geliştirdiğimiz edinilmiş eğilimlerdir.

Bazı kalıtsal eğilimler basitçe insan doğasının bir parçasıdır ve kalıtsal eğilimlerin bazı türleri de kötülük yapmaya yöneliktir. Sonradan geliştirilen duygu türleri kendi seçimlerimizle oluşturduğumuzdur ve kalıtsal eğilimler "kalıtımın büyük yasası" yoluyla aktarılır.

İsa, insanlığın günahın dört bin yılıyla zayıflatılmış olduğu bir zamanda insan tabiatını üstlendi. Âdem'in her evladı gibi, büyük kalıtım yasasının işleyişinin sonuçlarını kabul etti. Bu sonuçların ne olduğu, O'nun yeryüzündeki atalarının tarihinde gösterilmiştir. Bizim kederlerimizi ve ayartılarımızı paylaşmak ve günahsız bir yaşamın örneğini bize vermek için, böyle bir kalıtımla geldi. Büyük kalıtım yasasının dört bin yıllık işleyişinin sonuçlarıyla birlikte, İsa iradesini kullanarak bu eğilimleri daima hâkimiyeti altında tuttu ve tek bir kez olsun herhangi bir günahlı duyguyu besleyip geliştirmeye rıza göstermedi.

İsa, Adem ile Havva'nın günaha düşmeden önce sahip oldukları gibi bir insan bedeni alıp da, insanlığın dört bin yıl süren yozlaşması boyunca meydana gelen zayıflamanın sonuçlarını kabul etmemiş olsaydı, o zaman Tanrı'nın her bir çocuğunun nasıl galip gelebileceğine dair bir örnek sunmuş olmazdı.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Birçokları, Mesih ile Şeytan arasındaki bu çatışmanın kendi yaşamlarıyla özel bir ilgisi olmadığını düşünür; ve bu yüzden onların pek ilgisini çekmez. Oysa her insanın yüreğinde bu mücadele yeniden yaşanır. Hiç kimse Tanrı'ya hizmet etmek üzere kötülüğün safından ayrılırken Şeytan'ın saldırılarıyla karşılaşmadan bunu yapamaz. Mesih'in direndiği baştan çıkarmalar, bizim karşı koymakta bu denli zorlandığımız şeylerdi. O'nun karakteri

bizimkinden ne kadar üstünse, bunlar da o ölçüde daha şiddetle O'na yöneltildi. Dünyanın günahlarının korkunç yükü üzerindeyken, Mesih iştah, dünya sevgisi ve insanı küstahça davranmaya götüren gösteriş sevgisi konusundaki sınavlara dayandı. Bunlar, Âdem ile Havva'yı alt eden ve bizi de pek kolay alt eden baştan çıkarmalardı.

Şeytan, Tanrı'nın yasasının adaletsiz ve uyulamaz olduğunun kanıtı olarak Âdem'in günahını göstermişti. İnsan doğumuzda Mesih, Âdem'in başarısızlığını telafi edecekti. Ne var ki Âdem ayartıcının saldırısına uğradığında, günahın etkilerinden hiçbiri onun üzerinde değildi. Zihin ve beden tüm kudretine sahip, kusursuz bir insan olarak gücünün doruğundaydı. Aden'in görkemleriyle çevriliydi ve göksel varlıklarla her gün yakın bir ilişki içindeydi. Şeytan'la yüzleşmek üzere çöle girdiğinde, İsa için durum böyle değildi. Dört bin yıl boyunca insanlık bedensel güçte, zihinsel kudrette ve ahlaki değerde gerilemişti; ve Mesih, yozlaşmış insanlığın zayıflıklarını üzerine aldı. İnsanı düşkünlüğünün en aşağı derinliklerinden ancak böyle kurtarabilirdi.

Birçokları, Mesih'in ayartıya yenilmesinin imkânsız olduğunu iddia eder. O hâlde O, Âdem'in durumuna konulamazdı; Âdem'in kazanamadığı zaferi de kazanamazdı. Eğer bizim, herhangi bir bakımdan, Mesih'in yaşadığından daha çetin bir mücadelemiz varsa, o zaman O bize yardım edemezdi. Ama Kurtarıcımız, tüm zaaflarıyla birlikte insanlığı üstlendi. Ayartıya boyun eğme ihtimaliyle birlikte insan doğasını üstlendi. Bizim katlanmak zorunda olduğumuz ama O'nun katlanmadığı hiçbir şey yoktur.

Mesih söz konusu olduğunda da, tıpkı Aden'deki kutsal çiftte olduğu gibi, iştah ilk büyük ayartının temeli oldu. Yıkımın başladığı tam yerde, kurtarılışımızın işi de başlamalıdır. Nasıl ki iştahın tatminiyle Âdem düştüyse, öyle de iştahın reddiyle Mesih galip gelmelidir. 'Kırk gün ve kırk gece oruç tuttuktan sonra, ardından acıktı. Ayartıcı yanına gelip, "Tanrı'nın Oğlu isen, şu taşların ekmek olmasını buyur" dedi. Ama O cevap verip şöyle dedi: "Yazılmıştır: İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, fakat Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar."

Adem'den Mesih'e dek, nefesine düşkünlük, iştah ve tutkuların gücünü, onlar neredeyse sınırsız bir denetim sahibi olana kadar artırmıştı. Böylece insanlar yozlaşmış ve hastalıklı hâle gelmiş, kendi başlarına bunun üstesinden gelmeleri imkânsız olmuştu. İnsanlık adına, Mesih en ağır sınavı göğüsleyerek zafer kazandı. Bizim uğrumuza, açlıktan ya da ölümden daha güçlü bir özdenetim sergiledi. Ve bu ilk zaferin içinde, karanlığın güçleriyle girdiğimiz tüm çatışmalara dâhil olan başka meseleler de vardı. Çağların Arzusu, 117.